

L'OPINIÓ

Any V - Número 477
Preu: 10 cèntims

BARCELONA · Dimecres, 14 desembre de 1932

Avui Macià presentarà davant el Parlament de Catalunya la seva dimissió de President del Govern provisional de la Generalitat.

El Parlament de Catalunya, representació autèntica del poble, li ratificarà la seva confiança.

El Macià del 14 d'abril de 1931 ha d'ésser el Macià del primer Govern de Catalunya autònoma.

LES CORTS DE CATALUNYA

AMB ASSISTENCIA DEL PRESIDENT MACIA, EN LA SESSIO D'AHIR ES PROCEDÍ A LA CONSTITUCIO DEFINITIVA DE LA CAMBRA CATALANA

EN UNA INHABIL MANIOBRA POLITICA, ELS SENYORS ESTEVES DE LA LLIGA PROPOSAREN LA GRATUITAT DEL CARREC DE DIPUTAT.—EL SENYOR ESPANYA ELS RECORDA QUE PRAT DE LA RIBA ERA PARTIDARI DE RETRIBUIR-LOS I EL SENYOR PALACIN ELS PREGUNTA PER QUE COBRAVEN ELS TRES DIPUTATS REGIONALISTES A LES CORTS ESPANYOLES

LA SESSIO

A les quatre i trenta-cinc minuts comença la sessió. Presideix Lluís Companys. Al banc del Govern s'asseuen els senyors Xirau, Casals, Irla, Vallldoriola i Cavalier.

El secretari senyor Dot-Arxé dona lectura a l'acta anterior, que és aprovada.

LA DISCUSSIO DEL REGLAMENT INTERIOR

Seguidament, es procedeix a seguir la discussió del Reglament interior de la Cambra, per l'article 20.

Intervé el senyor VALLES I PUJALS i diu que la Lliga ha renunciat a diversos punts de vista, per tal de facilitar l'aprovació del Reglament interior.

—Hem prescindit—diu—de les qüestions de forma, però en altres ens hem vist obligats a formular vots particulars en nombre de quatre.

Defensa el primer, que fa referència a la Comissió redactora de la Constitució, defensant el criteri que per la transcendència de la tasca a realitzar es compost de quinze membres del Parlament en lloc d'onze, com actualment està formada.

El senyor BRU JARDI, per la Comissió parlamentària, fa una defensa del dictamen. Diu que des del moment en què totes les minories tenen adequada representació en la Comissió, i per tant totes les tendències ideològiques hi són representades, no pot acceptar-se que el nombre de membres sigui la cinquena part del Parlament.

Acaba el senyor Bru demanant que sigui aprovat el dictamen.

S'alça a parlar el senyor DURAN I VENTOSA, el qual defensa el criteri del senyor Valls i Pujals, dient, a més, que en una mateixa minoria hi ha interessos diversos i és necessari que el nombre de membres que formen les comissions estigui d'acord amb aquells parers.

El senyor ESPANYA, de la Comissió, consumeix un torn a favor del dictamen, i rebut d'una manera brillant les afirmacions del senyor Duran, fent remarcar que en cada partit no pot haver-hi més que un criteri dominant, que és el que ha de fer-se sentir en les comissions parlamentàries.

Rectifica el senyor VALLES I PUJALS en breus paraules, i la presència posa a votació ordinària el dictamen, que és aprovat.

Sense discussió és aprovat així mateix l'article 21 del Reglament interior del Parlament.

El secretari de la Cambra llegeix l'article 22, al qual la minoria regionalista ha presentat un vot particular en el sentit que no sigui aplicat el sistema d'interrompre, en un moment donat, la discussió parlamentària, i es procedeix a la votació. Diu que el vot particular tendeix a evitar que les majories s'emparin en un règim de força i atropellin el dret de les minories. Afegeix que el dret d'aplicar la "guillotina" no el discuteixen; el que

desitgen és una reglamentació que permeti als diputats l'exercici del dret de fiscalització i el de crítica.

S'alceca a parlar el senyor ROVIRA I VIRGILI (Entren al saló els consellers senyors Gasso, Comes, Lluhi i Pi Sunyer.)

El senyor Rovira i Virgili comença dient que el vot particular defensat pel senyor Valls i Pujals vol substituir la forma ràpida de tallar la discussió amb un ajornament breu que permeti que la discussió tingui una utilitat. En argot parlamentari — segueix — el nostre procediment és conegut per la "guillotina", el defensat per la minoria regionalista és l'"estrangulament".

—Els debats constitucionals han de tenir un normal descabellament, i per a servir aquesta finalitat l'article del dictamen va encaminat a impedir possibles abusos, que ja veiem a les antigues Corts catalanes, i que produeix un lamentable trastorn en el mecanisme parlamentari. El corrent democràtic d'avui tendeix a facilitar la discussió, però tendeix també a que les qüestions siguin resoltes. El procediment que nosaltres defendem — que tracta de tallar, en un moment donat, la discussió — s'empara únicament en casos excepcionals: quan la majoria de la Cambra ho aconselli i quan — naturalment — hagin estat consumits els

torns reglamentaris. No fóra just, doncs, qualificar aquest procediment d'arbitrari. El nostre esperit és essencialment contrari a la "guillotina", no accepta procediment feixista de camena, però reconeix que cal donar eficàcia a la tasca parlamentària. (Molt bé.)

No és qüestió d'imposar-nos per la força indiscutible dels vots, ni és qüestió de coaccionar minories, però cal que tinguem als dits aquesta arma, que pot prestar-nos un excel·lent servei.

Acaba demanant als diputats que votin l'article, encara que, creient interpretar el parer de tots, li plauria molt que el procediment no hagués d'ésser mai posat a la pràctica. Per a arribar a això, depèn de l'actitud de la majoria com de la minoria. (Molt bé.)

El Sr. VALLES I PUJALS rectifica breument.

Intervé per la Comissió, el senyor ESPANYA, i remarca que el règim parlamentari adoleix dels abusos del discursell, que cal evitar una hora o altra, pel seu propi prestigi. S'han de consumir tots els torns—diu—, però un excés verbalista cal que sigui ràpidament corregit. Per això aconsellem que sigui votat aquest article del projecte de Reglament.

(Segueix a la pàgina 8).

JA EN TENIM DOS

Comentàvem ahir el cas del pobre senyor Cambó, que tan mal parada deixava Catalunya quan afirmava rotundament—amb aquell aplom amb què parlen les persones que tenen uns quants milions i que per aquest sol fet es pensen que tenen poder per a fer tornar blanc el que és negre—que "contra la voluntat de Marcellí Domingo, no tindriem a Catalunya l'Estatut d'autonomia." Dèiem que nosaltres ens pensàvem que la voluntat de Catalunya devia haver pesat alguna cosa per a fer-se reconèixer el seu dret a la llibertat, però que el senyor Cambó havia vingut a treure'ns de la nostra ignorància aclarint que si tots plegats teníem l'Estatut, era gràcies a la condescendència del senyor Domingo, que s'havia dignat no oposar-s'hi.

Comentàvem, encara, el trist paper que feien els tarragonins, els quals, segons el senyor Cambó, no tenien cap interès per l'Estatut, ni el tenen ara, i que si votaren el plebiscit fou obeint ordres de Marcellí Domingo, perquè per als tarragonins, segons el líder de la Lliga, no hi ha qüestions de catalanisme, ni deures patriòtics, ni res d'aquest ordre que influeixi en les actituds que adoptin. Ells només fan el que Marcellí Domingo ordena. I sortíem els catalans que els tarragonins vagin complir les instruccions d'ell, votant QUE SI en una cosa que tant se'ls en donava, puix que de la mateixa manera que es varen prendre la molèstia d'anar a dir QUE SI en un afer que els era indiferent, haurien pogut abstenir-se de dir res i, aleshores, la unanimitat del plebiscit pro-Estatut no hauria existit, i ens hauríem quedat sense llibertat i encara tindriem governadors fills de Pontevedra o de Jaén i cada vegada que voldríem estornudar, hauríem de demanar permís a Madrid.

Beneïem la sort que havíem tingut de trobar de bon humor Marcellí Domingo, i de bona feia els tarragonins, als quals eternament hauríem d'estar agraïts, perquè és a ells als que devem l'autonomia...

I interiorment planyíem Marcellí Domingo. El planyíem, tot i els seus defectes, per la mala sort que havia tingut que li sortís un defensor que el posava tan en ridícul...

Però la nostra sorpresa ha estat enorme, ens hem quedat materialment de pedra, quan hem llegit en El Dia Gráfico unes declaracions de Marcellí Domingo, en les quals, després d'haver llegit l'article de Cambó, en lloc de sentir a amagar-se, diu textualment: "El artículo de Cambó lo estimo como un acto de decencia y elevación política que puede señalarse como ejemplo. Cuando el correligionario es injusto, aparece el adversario con una actitud de justicia. Es una lección de civismo en la que todos pueden y deben aprender."

I ara si que ja no sabem a quin país som: Perquè, que el senyor Cambó, en un moment d'absència mental, en un moment de vertigen, provocat per l'alçada del terrat on té la sort de residir—aquesta "elevación política", que en diu el senyor Domingo—tingui una crisi messiànica i tracti de crear un ídol a Catalunya presentant-lo com una mena de déu que tot ho pot i al qual tot li devem, perseguint qui sap si fer de Tortosa una Meca catalana vers la qual tots ens encaminàrem en pelegrinatge, vestits de penitents, amb el bacul i la carbassa, a adorar el que ens ha donat la llibertat, perquè "contra la voluntat de Marcellí Domingo no tindriem a Catalunya l'Estatut d'autonomia...", tot això, coneixent Cambó ja no ens sorprèn; però que l'ídol acabat de proclamar el Messias, el Totpoderós, s'ho arribi a creure i digui que la seva proclamació com a Messias és un acte de decència que pot assenyalar-se com un exemple...!!

Es veritat, estàvem convençuts que Cambó repapiejava, però no ens imaginàvem que Marcellí Domingo es trobés en el mateix deplorable estat mental que Cambó.

Es una constatació que ens dol, perquè Domingo des del Govern de la República creïem que podia fer encara alguna cosa de profit; però ara, després d'aquesta confessió, després de l'autoretrat que acaba de fer-se, després de constatar que de vegades falla, és d'esperar que no es farà esperar gaire la seva separació del Ministeri, i que tothom en començarà a fer allò que en diuen el bon Jesús.

Diuen que Catalunya devora els seus homes. No. Són ells, que ells mateixos s'anul·len. I els perd a tots ells l'enraonar i l'escriure. Quin dubte hi ha que si Cambó no hagués escrit la seva sèrie d'articles lamentables de dos anys ençà, amb Cambó encara tindria un cert prestigi? Però l'home s'ha posat a escriure, ha dit unes coses tan pobres i tan tristes, ha exposat unes tesis tan poca soltes—inferiors en valor a moltes de les que els espontanis trameten correntment a les redaccions, i que automàticament van al cove! I aleshores, Cambó, ja ha estat llast. S'ha devorat ell mateix.

A Marcellí Domingo ara l'han perdut aquestes declaracions. ¿Què és això de dir que és un acte de decència política afirmar que d'ell ha depès l'autonomia de Catalunya i que els tarragonins són gent sense sentiment patriòtic que votaren l'Estatut sense interessar-los, només obeint ordres d'ell rebudes? Marcellí Domingo, ¿què es pensa que és?

Pobre Marcellí Domingo! Quins papers més ridículs i tristos fa fer la sanitat. I tan poc que costa callar. I tan bé com es queda en el silenci, quan té el presentiment que badant la boca només s'han de dir coses que el posen a un en evidència. En teníem un que repapiejava, Cambó. Ara ja són dos. Que la malaltia no es propagui.

MANIOBRES AL DESCOBERT

La maniobra dels escanya-pobres, ahir explotava al Saló de Sessions del Parlament de Catalunya i ahir mateix es desfeta com una bombolla de sabó. Els homes de la Lliga, famosos per llur concupiscència, ahir posaven de generosos i pretenien deixar sense dietes els diputats de les nostres Constituents.

Amb la presentació dels seus vots particulars i de les esmenes i addicions que el seguiren, la Lliga Regionalista perseguia, sobretot, efectes de galeria. Una vegada més, intentava enganyar el poble, disfressant-se de campiona de l'honestat i del desinterès polític. Però potser en el fons, el desig secret i inconscient de la minoria de la Lliga, sí que era el de voler assignar el caràcter de gratuït a l'exercici de la diputació catalana. Si la Lliga aconseguís imposar aquesta norma, ja podríem considerar les portes del Palau de la Ciutadella tancades per als diputats d'origen modest i popular. Només s'obririen per als financers, per als rendistes i per als propietaris; és a dir, per als homes de la Lliga. Un partit com l'Esquerra Republicana, que cerca els seus diputats entre els homes de tota posició, i no exigeix d'ells altra condició indispensable que la d'honradesa i aptitud; un partit com l'Esquerra es veuria en treballs per a omplir una candidatura destinada al Parlament català. I com que nosaltres hem portat a les Corts homes que viuen del seu treball, és just que se'ls indemnitzin degudament.

Un encert remarcable del senyor Espanya, el president de la Comissió de Reglament, fou el de rebatre els sofismes de la Lliga, amb unes paraules preclares, dites pel primer President de la Mancomunitat. Amb la lectura del text de Prat de la Riba, la maniobra regionalista restava al descobert. Eren unes paraules rublertes de passió, amb les quals es defensava la conveniència que els càrrecs públics fossin retribuïts en mires al lliure exercici de la democràcia. Prat de la Riba pronuncià aquestes paraules en defensa de les indemnitzacions proposades pels diputats de la Mancomunitat... I ara, els seus hereus polítics, vollen negar aquesta indemnització als homes que han de donar a Catalunya la seva Constitució de poble renascut!

Aquestes contradiccions regionalistes comencen a no sorprendre'ns. Quan l'altre dia el president de la Comissió d'Actes impugnava els mandats tèrbols de tres diputats regionalistes, els companys d'aquests treien precedents i més precedents de les Constituents espanyoles. El senyor Casanellas opinava justament que el Parlament català podia perfectament, en qüestions de moralitat, sentar precedents propis en un sentit sever. I els regionalistes s'escreuixien i deien als homes de la majoria que en aquest món tot estava inventat i que no havíem d'innovar res.

En canvi, ahir, en la discussió d'un vot particular regionalista, que demanava l'ampliació de la Comissió de Constitució, els seus defensors deien que la Cambra catalana no havia d'acceptar com a norma allò que havia fet l'espanyola. Que molt bé podien innovar...

Són així de sòlids els arguments regionalistes. I la seva conseqüència, innegable. D'això en diuen mesura i sentit de la responsabilitat. Com després, quan el senyor Tallada deixava anar públicament unes afirmacions arriscades sobre l'estat del crèdit de la Generalitat. I era un home de l'Esquerra, el conseller de Finances, senyor Pi i Sunyer, el que rebatia amb paraules plenes de bon sentit i de patriotisme la lleugeresa del diputat de la Lliga.

Sentit de la responsabilitat, és la característica dels nostres homes. Amarares d'aquest sentit estaven les paraules emocionants amb què Lluís Companys tancà la sessió d'ahir. En regraciar el nomenament de president de l'Assemblea, Companys trobà accents profunds i plens de patriotisme. La impressió que el seu discurs produí entre els diputats fou fondíssima. Els millors auguris se sentiren per a aquest Parlament català, al qual la majoria de l'Esquerra sabrà imprimir aquell rumb segur que conduirà el nostre poble als seus més aits destins.

●
Lector
↓
(a la pàgina 5)
**EL BUTLLETÍ PER
A SUBSCRIURE'S A
L'OPINIÓ**